

הדמיה

1. ספר נתיבות עולם א - נתיב גמילות חסדים - פרק ד

... השכמת ב"ה זהו כבוד התורה, אבל הכנסת אורחים כבוד אלהים עצמו להכניס האורח לבית ולכבדו בשביל שנברא בדמות ובצלם אלהים, ודבר זה נחשב כבוד השכינה עצמה והוא יותר מן התורה... ורב אמר גדולה הכנסת אורחים מהקבלת פני שכינה, וכל זה מטעם אשר אמרנו כי הקבלת פני שכינה אין רואה השכינה בעצמו כי לא יראני האדם וחי, ואין דבר זה כמו הכנסת אורחים שהוא מכבד האדם ...

א1. פנקס יג טו

כל מיני המצבים שעוברים על האדם לכל פרטי פרטיהם וכל מקריהם היותר שונים ויותר דקים הכל הם מילואים למלא בהם את צביון הנפש... ע"כ אין לך כל רושם עובר על האדם שאינו נועד לתעודה... והכל תלוי באיכות ההשגה ובהירות ציורה, שמתחלפות לפי מעלת האדם והכנותיו הקודמות, והן הן העלאת הניצוצות שראוי לכיין עליהם בכל ענין, בתור "בכל דרך דעהו"...

2. רש"י על שמות ז

(יא) בלהטיהם - בלחשיהון. ואין לו דמיון במקרא ויש לדמות לו להט החרב המתהפכת ...

א2. רבינו בחיי בראשית כג

... ואת להט החרב ולא אמר את חרב המתהפכת, וידוע כי הלהט אין בו ממש אבל הוא מקרה נשוא בחרב והוא מפחיד כל המסתכל בו וכל רואיו יפחדו מן המיתה בראותם אותו...

3. אורות הקדש א עמוד קעד

מקשיבים את קול שיח הקודש ממרומים, קולטים את הרשמים, המתגלים, המתנוצצים כברקים, ממרומי הנשמה ושרשיה. כל חזון אשר יגלה - קול קורא הוא ממרומים, מקור הדעת, מאוצר החיים אשר בנשמת חי העולמים, מתגלה הוא. כל איש כפי טהרת עלייתו, כפי זיכרון עצמיותו. כל מה שהעונות מבדילים, בין האדם ליוצרו, יוצר כל, מוסרים הם הקול הולך הוא ממקור האחדות העליונה ביותר התגלות אמת. כשיצוריו של האדם כולם, הגשמיים עם הרוחניים, מוכנים מטהורים, וחשק הקודש של הרוממות האלהית בחדר כבודה, עטויה מעטה המוסר השלם בכל מהלכי החיים כולם, הולך ופורץ לו את דרכו, במדה זו סרים הם הקירות החוצצים, ואור ישר וקול ישר מגיע, ספוג אוצר חיים וחכמת אמת. אזן שמעת ועין ראה די עשה גם שניהם.

4. בראשית מב

(כח) ויאמר אל אחיו הושב כספי וגם הנה באמת חתי ויצא לבם ויחרדו איש אל אחיו לאמר מה זאת עשה אל-הים לנו.

5. אוה"ק א רשח

כשמרגיל האדם את עצמו לשמע קול די מכל דבר, בא הענין עד התוכן היותר עליון שברוח האדם, שהוא השכל, שהוא דוקא הוא מכסה יותר מכל את הענין האלהי, מפני שיעלה במחשבה, שיש כאן כח שכלי מיוחד שעושה את הציורים השכליים. אבל על ידי ההרגל הטוב, של הקשבת קול די בכל דבר, מתגלה אליו קול די גם בשכל, ואז דוקא בשכל ימצא את ההתגלות האלהית האמתית. וכל מה שיוסיף חקירה והתפלספות יוסיף קדושת אמונה ודבקות, והערת רוח הקודש.

6. הראי"ה קוק חדריו

מקשיבים את קול שיח הקודש ממרומים, קולטים את הרשמים המתגלים המתנוצצים כברקים ממרומי הנשמה ושרשיה. צולל פעמון הטלפון והקול נשמע, איש בער לא ידע שאיש בעל חפץ והכרה מדבר שם, יחשוב שזהו דבור מכני, בלא נשמת חיים ואוצר רגשות וחפצים. רק היודע את סוד השיח יכיר מיד כי רעהו מדבר עליו. כל חזון אשר יגלה קול קורא הוא ממרומים, ממקור הדעת מאוצר החיים אשר בנשמת חי-העולמים.

ע"ע

8. אוה"ק ב שח

נקודת הישנות, העולמית הכללית, ונקודת היש הנשמית של האדם העולמי, אחת היא. ההבדל שבין הכרת העולם

בתור חזיון ריק, צללי צבעים וצלילי קולות מתעים, ובין הכרתו בעומק המלוי והישות ההויתית-תלוי בגודל העליה העצמותית של הנשמה, שהיא בעליה עולה וכל העולמים עולים עמה, מעומק התהו והאפסיות לרום הבנין והישות המוחלטת.

אור הדעת, הפועל, היוצר והמחיה, כשהוא נשאב במהות, כבר יש לו עמדה עצמותית. היצירה אינה חזיון שוא, כי אם פעולה ומציאות מוחלטת. חזון העולם בתור פעולה יצירתית, שהאדם אחוז בו כולו, הרי הוא נותן לו את ערכי הגודל והשיגוב כולם, לו ולעולמים כולם. וכשנעמיק בדבר, נמצא, שכל משאת נפש היצונה, כל חכמי הגוים וכל מלכותם, כל מה שהוא עומד בהכרתו ועומק חשקת עצמיותו מוחץ להספגה של העוצם, האור המלא כל, המרומם מכל, מקור אור עליון, אשר תחתית הדרגתו היא ההבטאה של אור אין סוף, הוא הכל באמת חזון שוא, ומקסם כזב, שאין פדות לאדם ממנו כי אם בריחה מוחלטת מכל משא של ישות כוזבת, כדי לבוא להמנוחה הנכספת של האפסיות האמתית. והמנוס אל הישות האמתית, אל החיים במנוחת האמת שלהם, אינו כי אם בעומק עליונות זו, שאמונת ישראל, רוחו, נשמתו, שאיפתו, מדעו, וכל תקותו, וכל תקות עולמים בו נתונה. כל הגוים כאין נגדו, מאפס ותהו נחשבו לו. ואך בך אל ואין עוד.

9. שמונה קבצים א כט

כל מה שאנו מדברים בעניינים הנשגבים הרוחניים ביחוד בענייני האלהות, הכול הוא יותר נמשך למעמד העניינים במצב הנפש שלנו, ממה שהוא מתייחס אל העולם החיצוני. אלא שיש ערך ידוע של יחש, מה שמעמד נפשנו, הווייתה ומצייתה ואופני פעלה, מתייחסים אל העולם וההויה כולה. וההויה היא בקרבנו פנימה אולי עוד יותר ממה שהיא חוץ לנו. כשאנו מתעלים, מתעלה ההויה כולה, ובעלויה, הרי גם אנו מתעלים. חיי החול מסגירים אותנו בחוג צר של החושים המוגבלים, עד אשר לא נוכל בעצמנו לדעת את עצמתנו וגודלתנו. ויש אשר כדי להכיר איזה צדדים של ההויה, צריך דווקא סמיות עין לגבי הנשגב והגודל שלנו. האור הזרוע יטשטש לנו קוים פרטיים רבים ונכבדים. אבל עם כל מה שנהנה מאורם של אפלי העינים, אשר יכירו יותר ממנו בהקוים הפרטיים, לא נהיה כמותם, ונתאמץ תמיד להיות טשים במלא האורה.

1. מדרש רבה בראשית פרשה פה פסקה א